

K Ü L Ö N F É L É K

A gödöllői m. kir. áll. és kor. uradalmi erdőigazgatóság az elmult hóban 10 napon belül két érdemes tisztviselőjét vesztette el.

Zankó Emil nyug. m. kir. főerdőtanácsos, egyesületünknek régi rendes tagja folyó évi május hó 21-én délután, életének 63. évében váratlanul elköltözött az élők sorából. A kincstári községházán jókedvű beszélgetés közben, egy jajszó nélkül hirtelen összeesett és szívbénulás következtében azonnal meghalt.

A boldogult 1868-ban született Bátoroson, Kolos megyében. A középiskolát Nagyenyeden végezte. Selmecbányai akadémiai tanulmányainak befejezése után Nagyszebenben volt tűzérőnkéntes. Ezután rövid ideig a kincstárnál szolgált, majd Fogaras vármegye járási erdészének választották meg. 1899-ben a községi erdőknek államosítása alkalmával a fogarasi m. kir. járási erdőgondnokság vezetésével bízták meg, ahol 1904-ben főerdésszé, 1911-ben főerdőmérnökké, 1919-ben pedig erdőtanácsossá nevezték ki. A román megszállás után, mindenéből kifosztva, a budapesti erdőfelügyelőségénél nyert beosztást, majd a váci járási erdőgondnokság vezetője lett. 1925-ben balassagyarmati erdőfelügyelő lett, mely állásában 1926-ban lett főerdőtanácsossá kinevezve.

Mint értelmes, kiváló képességű, jómodorú tisztviselő, mindig jó munkát végezt és sok jó barátot szerzett az erdészetnek, kivált felügyelő korában, amikor a közigazgatás rokonszenvét és tudásának elismerését megszerezve, mindig meg tudta védeni az erdőgazdaság érdekeit.

1926 december elsejétől, hasznos szolgálatainak elismerése mellett, nyugdíjazták. Zankó Emil teljes munkaerejében lévén, nem pihent meg. Hogy családja sorsán segítsen, magánmunkákat vállalt, többi idejét pedig Gödöllő közügyeinek szentelte. Ügyvezető igazgatója volt a gödöllői járási közművelődési egyesületnek, titkára a Stefánia-egyletnek, társszerkesztője a Gödöllői Hírlapnak és választmányi tagja valamennyi gödöllői társadalmi egyesületnek. Nem volt olyan társadalmi esemény, mozgalom, amelynél ne ő végezte volna a munka legtekintélyesebb részét. Írt, beszélt, felolvasott, rendezett, buzdított, lelkesített s minden munkáját úgy végezte, hogy annak eredménye is volt. Legutolsó munkája a gödöllői piactér parkirozása volt, amelyet éppen akkor fejeztek be, amikor mellette utolsó útjára kísérték.

A gödöllői társadalom teljes elismeréssel volt Zankó Emil irányában, mert tudták, hogy (Gödöllő mennyit köszönhet neki; méltányolta működését a Társadalmi Egyesületek Szövetsége is, mely halála előtt pár nappal tüntette őt ki.

Május hó 23-án temették el. Gödöllőnek és vidékének minden számot tevő tagja jelen volt a temetésén. Sírjánál az államerdészet nevében Béky Ferenc, a gödöllői erdőszámvevőség főnöke, Gödöllő közönsége és társadalmi egyesületei nevében pedig dr. Pohl Sándor tb.

főszolgabíró búcsúztak el tőle, a közönséget könnyekre fakasztó megható beszédekkel. Halálát özvegye, három gyermeke, egy unokája és széleskörű rokonság gyászolja. Béke hamvaira!

Garlathy Oszkár m. kir. erdőtanácsos, egyesületünknek alapító tagja folyó évi május hó 30-án halt meg, ha nem is váratlanul, mégis sokkal korábban, mint sejtthettük.

Évek óta fehérvérűségben szenvedett, de rendszeres életmód mellett, rendszeres orvosi kezeléssel, évről-évre annyira magához jött, hogy minden reményünk megvolt arra nézve, hogy kisebb megszakításokkal még évekig zavartalanul fogja végezni szolgálatát. Ez év áprilisában újra felvettette magát a klinikára, de hat hét múlva már teljesen letörve érkezett vissza. Még visszaült az íróasztalához, de napról-napra gyengébb lett. Május 20-án adta férjhez egyetlen leányát, másnap még bejött, de már dolgozni nem tudott. 26-án felment Budapestre a klinikára, ahonnan azzal a biztatással küldték haza, hogy majd 10—15 nap múlva veszik újabb kezelés alá. Azóta otthon gyengélkedett. 30-án még együtt ebédelt a családjával. Este $\frac{1}{6}$ óra tájban fuldoklási rohamok vették elő és rövid kínos szenvedés után $\frac{3}{4}$ 6-kor a hirtelen beállott szívbénulás megváltotta őt a további szenvedéstől.

Garlathy Oszkár 1876-ban született Lippán, fia volt néhai *Garlathy Kálmán* volt lipótújvári erdőigazgatónak. Középiskoláit Budapesten, erdészeti tanulmányait Selmecebányán végezte. 1898 őszén lépett állami szolgálatba mint erdőgyakornok a besztercebányai erdőigazgatóságnál, itt lett 1901-ben erdészjelölt. 1902-ben a máramaros-szigeti erdőigazgatósághoz helyezték, ahol 1906-ban m. kir. erdészé lett kinevezve. 1907-ben újból Besztercebányára került és a fekete-garami erdei vasút építésénél segédkezett. 1908-tól az ungvári főerdőhivatal kerületébe helyezték, ahol a fenyvesvölgyi erdőgondnokság vezetésével volt megbízva. 1910-ben a gödöllői erdőhivatalhoz került, ahol előbb a pénztárnál teljesített szolgálatot, 1916—1927-ig a galgamácsai erdőhivatalt vezette, majd haláláig az erdészeti igazgatásnál teljesített központi szolgálatot. 1911-ben lett erdőmérnök, 1917-ben főerdőmérnök, 1921-től pedig erdőtanácsos.

Csendes, szorgalmas, becsületes munkása volt szakmájának, megértő jó kollégája szaktársainak és a társadalomban is általános tiszteletnek és közbecsülésnek örvendett.

Kedves szaktársunkat a gödöllői erdőigazgatóság székházából folyó évi június hó 1-én kísérték ki utolsó útjára a szaktársak és a gödöllői társadalom nagy részvéte mellett. A beszentelés után Vészei Mihály miniszteri tanácsos búcsúzott el tőle a földművelésügyi minisztérium erdőmérnöki kara és a saját nevében, a sírnál pedig Cseleji József m. kir. erdőtanácsos mondott búcsúztatót, az erdőigazgatóság tisztikara nevében.

Halálát özvegye, leánya, veje és kiterjedt rokonsága gyászolja. Nyugodjék békében!

Rendkívüli előadás a m. kir. bányamérnöki és erdőmérnöki főiskolán.

Tomasovszky Imre ny. min. tanácsos, a közgazdasági egyetem megbízott előadója a m. kir. bányamérnöki és erdőmérnöki főiskola tanácsának engedélye és a m. kir. pénzügyminiszter úr öngyméltségének hozzájárulása alapján a főiskolán f. évi május hó 19—24-ig sorozatos előadást tartott a bányafáról.

Előadásában bevezetesként ismertette a bányafának a bányaművelés terén való különféle alkalmazását, majd a bányafára alkalmas európai és tengerentúli fafajok felsorolása után részletesen foglalkozott a fának azokkal a műszaki tulajdonságaival, amelyek a bányafa elengedhetetlen kellékei. Ezzel kapcsolatban kitért az egyik fontos műszaki tulajdonság, a tartósság javításának különböző módjaira, amelyek közül különösen a modern telítési eljárásoknak szentelt több időt.

A továbbiakban azután a bányafa termelésére, erdei kezelésére, szállítására, nemkülönben a kereskedelmi ismertetésére tért át, majd pedig a bányafának raktári, illetve bányatéri kezelésével foglalkozott.

Ezekután igen értékes adatokat sorolt fel az utóbbi évek bányafaírairól, ezeknek kialakulásáról, melyekkel kapcsolatban megemlékezett a hazai és külföldi fontosabb bányatermelő cégekről, majd Csonkamagyarországnak 1922—1929. években való bányafaimportját ismertette az ú. n. utódállamok szerinti megoszlással.

Befejezésképen kitért még azután a bányafát pótló anyagok és ezek mikénti alkalmazásának ismertetésére.

Előadásainak értékét igen növelte, hogy az egyes szerkezetek, eljárások stb., stb. ismertetését mindenkor a szemléltető vetítettképekkel egészítette ki.

Előadásaival szemben — melyeknek legnagyobb értékük volt a számtalan gyakorlati bányauzemtől beszerzett adat és tapasztalat — a hallgatóság elejétől végig rendkívül fokozott érdeklődést tanúsított.

(T. B.)

A Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola Ifjúsági Körének 50 éves jubileuma.

Felemelő ünnepségek keretében ülték meg a főiskolások a Kör ötvenéves jubileumát május 10. és 11-én Sopronban. Az ünnepségek sorozatát 10-én este díszhangverseny vezette be, melyen közreműködtek *Goda Gizella*, a m. kir. Opera művésznője és *Stefániai Imre*, a Zeneművészeti Főiskola tanára. Goda Gizi minden egyes számában szinte magával ragadta a közönséget és Stefániai Imre zongorajátéka már majdnem a képzelet határán mozog. Az előkelő közönség és a főiskolások hosszasan és lelkesen ünnepelték a két művészt. A hangverseny műsorát Kosztersitz József dr. rendkívül mély gondolatokat fejtegető Prológja nyitotta meg, melyet Beregi Gábor bmh. szavalt igen lelkesen és hatásosan.

Másnap délelőtt a hivatalos istentisztelet sora vezette be az ünneplést. 9 órakor ünnepi mise volt a Szt. Mihály-templomban, 10 órakor ünnepi istentisztelet az ev. templomban.

11 órakor az Ifjúsági Kör díszközgyűlést tartott a városháza nagytermében. A közgyűlést a Magyar Hiszekeggyel nyitották meg, majd *Pájer István* köri elnök üdvözölte a közgyűlés vendégeit. *Boleman Géza*, a főiskola rektora, az Ifj. Kör dísztagja vázolta a Kör selmeci és mostani helyzetét. Rámutatott az ifjúság nehéz küzdelmeire a Selmecről való menekülése után, Sopronban otthont talált az ifjúság és a közeljövőben már a háza is meglesz.

Dr. Thurner Mihály polgármester a város polgársága nevében üdvözölte a Kört, kiemelte az ifjúság feledhetetlen szerepét Sopron megmentése körül.

A polgármester zajos tetszéssel fogadott beszéde után *Fekete Zoltán* prorektor, felsőházi tag, a Kör 34 év előtti elnöke színesen beszélt a Kör szerepéről, szelleméről, selmeci és soproni helyzetéről. Az ifjúság átmentette a selmeci szellemet, amey itt természetszerűen a korhoz és az új helyzethez idomult. Ezután *Pájer István* felolvasta a távirat szövegét, melyben a jubiláló Kör hódoló üdvözlését küldi nagybányai vitéz *Horthy Miklós* kormányzónak.

A jubiláris közgyűlés után társasbéd volt a Pannonia-nagyszállóban. Este nyolc órakor műsoros díszelőadás kezdődött a Városi Színházban. A műsort az 5. honv. gy.-e. zenekara nyitotta meg a *Bányász- és Erdészhimnuszokkal*, majd *Kollár Gyula emh.* Ötven évhez! című prologját szavalta *Juhász László bmj.*, a főiskola kitűnő szavalója. Kedves részét képezték a műsornak a szívbemarkoló magyar és főiskolás nóták, melyeket *Szecskey László emj.* vezetésével *Bóczi cigányzenekara* adott elő.

Igen nagy hatással volt a közönségre *Herceg Ferenc*: Két ember a bányában c. drámai jelenete. *Lakatos Tibor emh.* és *Ruzsinszky László bmh.* megérdemelték a hatalmas tapsot, mivel drámai erővel játszották meg a nehéz jelenetet.

Szünet után *Ruzsinszky* nagy szeretettel megírt *Kovács Pista* c. melodramáját adta elő *Parthy István emh.* A zongorakiséretet *Béky Albert emh.* látta el, melynek zenéjét *Pájer István* szerette. Állandó nevetésorkánokat támasztott a nézőtérén *Deréki*: Halálos kínok közt c. vígjátéka. A szereplők közül ki kell emelnünk a végtelenül bájos *Gerencsér Mária* játékát. Nagyszerűt produkáltak még *Szabó Ferenc emh.*, *Koschatzky László bmh.*, *Palkó László emh.*, *Blankenberg Pál bmh.* és nem mindennapi színésztehetségről tett tanúságot *Beregi Gábor* a színdirektor szerepében.

Nagy sikert aratott *Kollár Gyula emh.* diáktanya-jelenete énekkvartettel, melyt *Illés Béla bmh.*, *Béky Albert emh.*, *Bund Károly bmh.* és *Pájer István emh.* adtak elő kedves közvetlenséggel. Közreműködött még a balek szerepében *Ruzsinszky*, a rendőr szerepében *Lakatos Tibor emh.*

Az éjfélkor végződő igen kedves műsor után kedélyes családi táncestély következett a Pannoniában.

Az ünnepségeken a különböző testületek és hatóságok részéről megjelentek:

Dr. Thurner Mihály, Sopron város polgármestere, vitéz dr. Simon Elemér főispán, Marsalkó Kornél alezredes, állomásparancsnok, a főiskola tanári kara, Boleman Géza, a főiskola rektorával, Gévay-Wolf Lajos alispán, Langer Jenő pénzügyigazgató, Heinrich Viktor, a Bányászati és Kohászati Egyesület, Pethe Lajos min. táncos a Pénzügyminisztérium, Blaschek Aladár, a Dunagőzhajózási Társaság, dr. Kiss Jenő, a theol. fak. dékánja, az Erzsébet Tud. Egyetem képviselőjében, dr. Koszterszitz József, a Szt. Imre Kollégium igazgatója, Papp Kálmán városplébános, Hollán Péter postafőigazgató, Holl Jenő, a GYSEV üzletigazgatója, Szüts ezredes, a Rákóczi-felsőreál igazgatója, Márton Pál, a Hungária Bajtársi Egyesület kiküldötte.

Ötven évhez!

A Főiskolai Ifjúsági Kör 50 éves jubileumára írta:

Kollár Gyula erdőmérnökhallgató.

*Mint rogyásig rakodott
társzekerek zaja harangszós nyári alkonyon,
melyeken illetődött arcú munkálók viszik
keresztbe rakva a mindennapi kenyeret,
mint életet cipelő társzekerek zaja:
dübörög felénk szavakban ötven év
s térdrehulló lelkünkben, mint harangszóra imádság,
ünneplőt ölt a kegyelet.
Szavakban ötven év csak,
időben, — a mi időnkben — szinte végtelen.
Mert csoda-e, ha termést hoz a fa,
ha jó tavaszra a nyár gyümölcsöt érlel?
Nem ámít senkit, mi természet rendje.
De csoda-e, ha fagyott hó alól kiált
a télbe biztatón kalászba nehezülő vetés,
hogy nincs veszve semmi, még új tavaszt is ér el!
— Vetés vagyunk ötven barázda között,
ki vígan tör fel a nap felé
s átrágva magát nehéz ötven rögön
Isten előtt ma meghajtja fejét
áhitattal, mint alkonyi szellőn aranyfényű búza.*

Ünneplő szívvel ma áldjuk azokat,
 kik ötven rög alatt a mag voltak
 s ki tenyerével melengette, a jó Isten kezét.
 Áldjuk azokat, kiknek szent láng volt a lelkük!
 — Micsoda tűz lehetett az, mely pernyéit
 szórva szerte-szét még ma is lángot fog
 lelkeket fojtó özönvizek után,
 micsoda szent akarat lehetett az,
 mely ötven lapot iratott a mult könyvébe,
 melyet nem tört meg vajudó idők ezer kétkedése,
 mely semmi vész előtt nem hajlott meg.
 Amit hozott az ötven év, kevés a jó benne.
 De szép volt Selmec, de jó anya volt Selmec!
 Időnek rendje lesz, hogy ez is elmúlt,
 bölcs, ki szótlánul fogadja Isten akaratát,
 de szótlánul követni sokszor oly nehéz.
 S áldjuk azt is, vigasztal,
 ki megkönnyíti, ami fáj, ki törli a könnyet,
 ki, ha másképp is, de szeret: Sopront, ki jóbarát.
 — Élettel rakodott szekér mellett ballagunk,
 mint illetődött arcú földműves harangszós alkonyon,
 imára csitul bennünk a sírás,
 ötven rögről ötvenegyedikre lépünk,
 — az ünnepünk: mint vasárnap, melyért megdolgoztunk,
 melyet áhitattal megünneplünk és tudjuk,
 hogy előttünk munkás holnap, fölöttünk Isten,
 karunkban erő s holnap, holnap már ismét dolgozunk.

Prológ.

A Főiskolai Ifjúsági Kör jubileumára írta:
 Koszterszitz József dr., a Szt. Imre-kollégium igazgatója.

Jó szerencsét! Üdv minden igaz jó magyarnak,
 Kinek szívében hit dobog,
 Lélek-oltáron Isten-Urat őriz
 S szemei — oltár örökmécse —
 Ragyogófényű, tiszta csillagok...
 Élő bilincsként rászorul
 S tud élni bízón, munkás-magyarul,
 Meg nem töretve, mindig messze nézve,
 Mig körülötte — Sors hajtotta örök rokka —
 Pereg az ezer gondú élet...

Minden magyarnak üdvöt, jó szerencsét!

Százötvenéves selmeci diák,
 Szép magyar multnak egy darabja
 Daliás évek örök-egy alakja,
 Megkopott emléke, hej! jobb időknek,
 Kiállok ide harsonás heroldnak,
 Emlékek napját hirdetőnek.

Százötvenéves történelmet éltem...
 Láttam a nagy királynő udvarát,
 Láttam a kalapos királyt:
 S míg törtem, vájtam ős kincsét a földnek,
 Kazinczyval, Széchenyivel
 Álmodtam én is sok-sok új csodát...
 Kossuth beszédén sírva lelkesültem
 — Kezemben csákány s bányamécs —
 Vörössapkások szuronyrohamában,
 Míg mély sebemből folydogált a vér,
 Vig bursch-nótát énekeltem...
 Az én csákányom vájta a szenet,
 Amely az első gőzhajót hajtotta,
 S a vonatot, mely az ősz királyt
 Egy nemzet újjongása közben
 Milléniumra Budapestre hozta...
 Jártam a magyar vér zarándokútját:
 Gorlicét láttam, Rigát s Doberdót,
 Voltam Szebennél s Verdun alatt...
 S a könnyem csorgott, mikor utcakölykök
 Pesten letépték csillagaimat...
 Aztán Selmecről társzekér-sor indult.
 Csikorgó télben keserű szégyennel
 Mentettük, amit lehetett...
 Tíz éve már... Százötven év alatt
 Ez volt a legkeservesebb.
 Százötvenéves selmeci diák,
 Szép magyar multnak egy darabja,
 Daliás évek örök-egy alakja,
 Megkopott emléke, hej! jobb időknek,
 Kiállok ide harsonás heroldnak,
 Emlékek napját hirdetőnek.

Trianoni magyaroknak, keseredett gyászosoknak,
 üdvöt, jószerencsét!

Szóljon a szó hűség városának!
 Mikor űzve, megtagadva,
 Megtöretve; megrabolva,

Apám földjén, koldusúton
 Új hazát kerestem,
 Ti hívtatok engem...
 Tárt ajtóval, tárt szívekkel,
 Meleg magyar szeretettel fogadtatok engem.
 És azóta, tíz év óta
 Itt nálatok új otthonra leltem.
 Sopron várost jóságáért, hűséges magyarságáért
 áldja meg az Isten!

Szóljon a szó hűség városának!
 Emlékek napján komoly férfiszó.
 Bocsássatok meg az öreg diáknak,
 Ha egy-egy csendes, hallgató
 Szomorú estén messze száll
 És újra Selmec kis utcáit járja.
 Bocsássatok meg, ha az új hazát
 Nem érzem tán még igazán enyémnek...
 Nektek ez otthon: itt a házatok,
 Itt játszott, nőtt fel kisfiatok,
 Ide köt egy-egy sír a temetőben...
 De én mindeddig Selmecen éltem,
 S az új otthont csak Rodostónak érzem,
 Ahonnan lelkem el-elszáll haza;
 Odaköt minden régi, kedves emlék,
 S évszázados magyar történelem...
 Ne fájjon nektek, ha Selmecet még mindig szeretem!...

Testvéreim!
 Emlékek napján értsük meg egymást!
 Fogjuk kezét férfias-magyarul
 S egymás értékét becsülni tanuljuk!
 Ti kincsetek a nyugalom s a munka s a szent felelőség,
 A feledhetetlen becsület,
 Családi fészek tiszta élete;
 A magyar élet oszlopereje.
 Az én kincsem a feszülő erő,
 Jókedv, szülajság, bohó fiatalság,
 Hit a jóban, a szépben, örömben,
 Hit önmagamban s a jövőben.
 De az én erőm nemzeti erő,
 A szülajságom nagy magyar ígéret,
 Magyar érték a vidámságom
 És optimizmus a hitem,
 Gazdagabb tőle a szomorú ország
 És a magyar élet.

*Testvéreim!
Fogjunk kezet férfias magyarul,
Egymás értékét tanuljuk becsülni,
S emlékek napján őszinte-igazán
Szeressük egymást!*

*Üdv minden igaz, jó magyarnak,
Kinek szívében hit dobog,
Lélek-oltáron Isten-Urat őriz
S szemei — oltár örökmécse —
Ragyogófényű tiszta csillagok...
Vasökle könyvre, tollra, szerszámra,
Élő bilincsként rászorul,
S tud élni bízón, munkás-magyarul,
Meg nem töretve, mindig messze nézve,
Míg körülötte — Sors hajtotta örök rokka —
Pereg az ezer gondú élet...*

*Minden magyarnak, egy-magyar testvérnek üdvöt,
jószerencsét!*

Ulmus campestris, ulmus montana, effusa, pedunculata Fougereux új termésből jó csíráképes magot szállít. Kőszegi Fenyőmagpergető, Kőszeg.

32. Kimutatás a m. kir. bányamérnöki és erdómérnöki főiskolai Segélyező Egylet alaptőkéjének gyarapítására az 1930. évi május 1—31-ig az erdészeti társadalom részéről felajánlott és befizetett adományokról.

Adományt küldtek: Béky Albert 2, Cserneczky Károly 1.50, vitéz Fejes József 1, Füstös Zoltán 2, Gloser Dezső 1, Héjj János István 2, Horváth Rezső 4, Kaán Károly 6, vitéz Kiss Lajos 1, Kósa Gyula 2, Kovássy Kálmán 2, Krause Dezső 25, Modrovich Ferenc 3, Nagy László 5, Polakovics György 2, Ronchetti Gáspár 10, Rőczei Béla 2, Sébor János 3, Surjánzsky Kálmán 5, Szegedy Oszkár 2, Szeles István 2, Terray Gyula 4, Velics Gyula 6 pengőt.

A jelen kimutatás szerint befolyt összeg 93.50 pengő, amelyhez hozzáadva a már előzőleg kimutatott befizetések összegét, a gyűjtés eddigi eredménye 8616 pengő 36 fillér.

Bianco csekklap használata esetén a befizetések „M. kir. bányamérnöki és erdómérnöki főiskolai Segélyező Egylet, Sopron” címen az 57936. számú csekkszámára eszközlendők.

Széki János
főisk. tanár, a Segélyező Egylet elnöke.

Kimutatás az Emléktáblára folytatólag beküldött adományokról: Miskolci erdőigazgatóság 49.50, Tóber Samu 1, Szilágyi Ernő 1, Zsámbor Zsolt 1, Osztroluczky Tibor 1, Ágfalvy Imre 1, Jákó Jenő 1, Komán Béla 1, Győri erdőigazgatóság 32.57, Katona István 2. Összesen 91 pengő 07 fillér. A gyűjtés eredménye eddig 530 pengő 87 fillér. Adományok további szíves beküldését kérjük.

Írói tiszteletdíjak! Az Országos Erdészeti Egyesület 1930. évi május hó 30-án tartott igazgatóválasztmányi ülésében elhatározta, hogy az egyesület 1930. évi július 1-től kezdődően az Erdészeti Lapokban megjelenő cikkekért írói tiszteletdíjat fizessen. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt. Szíves tudomásul vétel végett közli: a kiadóhivatal.

Gépjárművezetői tanfolyam. Állami gépjárművezetői tanfolyam nyílik meg a m. kir. Technológiai és Anyagvizsgáló Intézet keretében július 7-én este 7 órakor az Intézet Budapest, VIII., József-körút 6. szám alatti helyiségében. Beiratás június 17-én d. u. 4—5 óra között az igazgatósági irodában, ahol a felvételhez szükséges űrlapok a hivatalos órák alatt előzetesen beszerezhetők.

Igazgatóság.